

GUBIS Éva

BAJUSZ

Nóra kirakattól kirakatig sétál, kezét végig arca előtt tartja. Hol tud éjnek évadján bajuszkötőt szerezni? Árulnak még ilyet manapság? Kell egyáltalán neki? Hiszen az hosszabb bajuszokra való. A rövidre vágott bajuszt inkább bajuszvágó ollóval jó formálni. Hirtelen megszállja a bizonyosság, azonnal bajuszvágó ollóhoz kell jutnia.

Fél órája még az italoktól kellemesen ellazulva ült a villamoson, örült, hogy jutott neki ülőhely, és élvezte, ahogy a plüss ülés huzat csiklandozta derekát. Ahogy a villamos a Margit hídra érve kikerült az utca fényáradatából, és alulról a Duna sötétje, felülről az éjszakai ég övezte fekete alagútba hajtott, felfigyelt tükörképére a villamos ablakában. Bajusza volt.

Döbbenet meredt az ablaküvegre. A bajusz meghökkenően jól állt neki. Méregette, nem tudott betelni a látvánnyal. Tömött volt, mint apjáé fiatalkorában, de annál egy kicsit rövidebbre vágott, nagyjából, mint Freddie Mercury bajusza onnantól kezdve, hogy növesztett egyet. Barna volt, mint eredeti hajszíne, szépen harmonizált vállára omló, szőkített hajával, ellenpontozta halvány bőrét. Úgy egészében, nagyon illett az arcára, adott egy fricskát kislányos vonásainak, izgatóbbá tette megjelenését.

Pislogni sem akart, nehogy elmúljon a varázslat. Nézte a tükörképet, és olvasni próbált a tekintetéből. Szuggesztív nézése volt, sugárzott belőle a magabiztosság, ugyanakkor a bajusz valahogy mindig mosolyra állt. Kedélyes, kiegyensúlyozott ember nézett rá vissza.

Látszott, hogy ha leszáll erről a villamosról, őt aztán nem sodorja magával a tömeg, határozottan halad arra, amerre dolga van. Ha reggel bemegy a munkahelyére, akkor az összes férfi lekezel vele, és a főnöke elhívja kávéra és cigire, ahol aztán hangosan nevet a malac viccein. Mert ő tud malac vicceket mesélni. És mikor a barátokkal pár korsó sör mellett politizálnak, és befejezetlen érvelése egy bajusztörlésbe torkollik, azzal megnyeri a

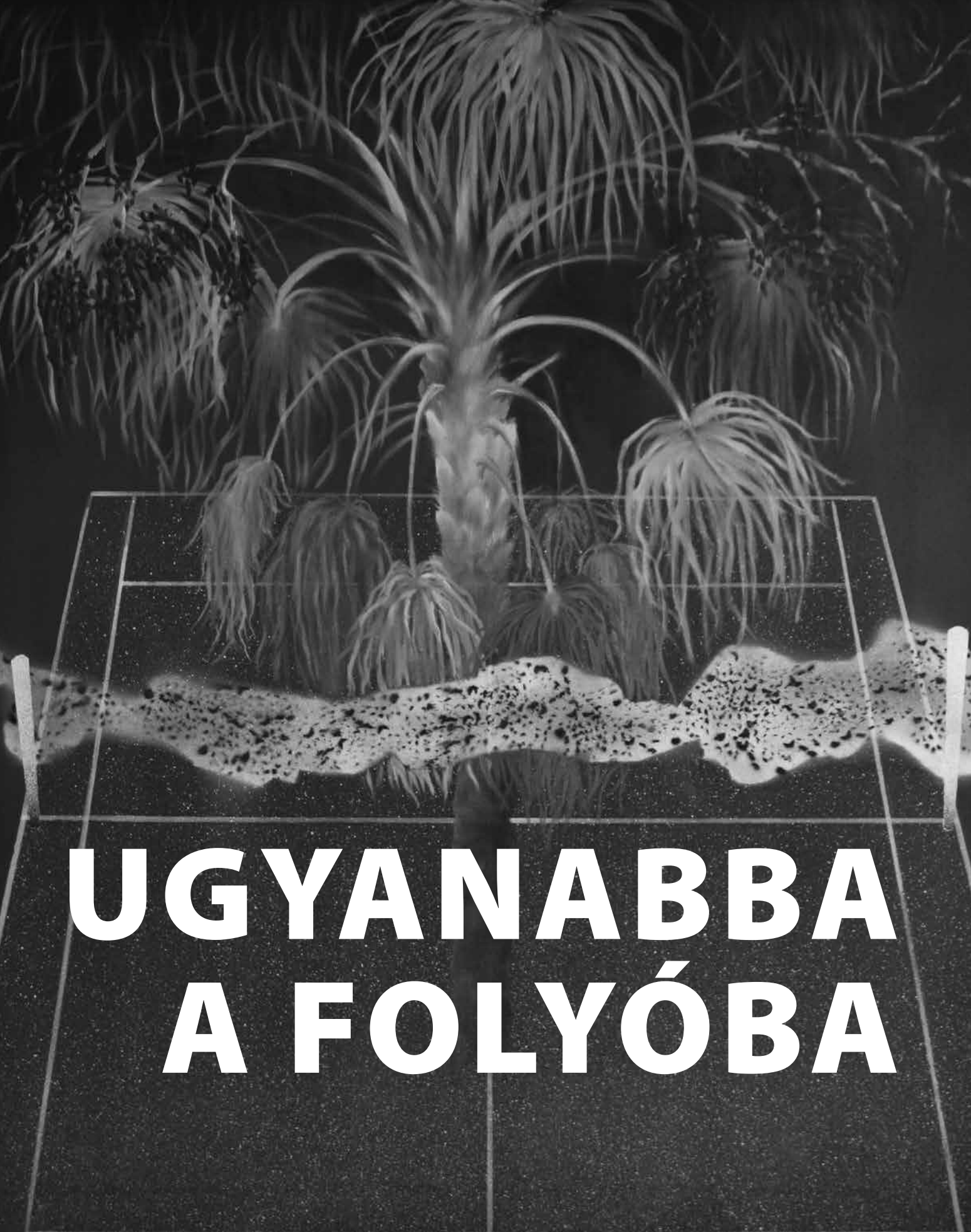
vitát. Őt nem pécézi ki magának a biztonsági őr a ruhaboltban. Ő nem kaparja el a vart, és nem számolja, hogy hányszor lép közökre a járdán.

Ő bezzeg ki tud kezdeni azzal, aki kell neki. Ha viszont úgy alakul, véget tud vetni a kapcsolatnak, ami terhére van. És bárkire rákacsint, hogy bajuszának csak a kacsintó fele ugrik egy csibészeset, az már kenyérré van kenve. Mint a vaj. Meg rá a méz.

Egyszerűen lerítt róla, hogy ő nem görcsöl, mikor menstruál. És a kilókat sem számolja, de biztosan máson sem szúr neki szemet pár kiló plusz vagy mínusz. Nem a címlapok diktálják ízlését. Talán ezért sem növesztett szakállat, mert az most divat. Egyedi választás ez a nyolcvanas évekből átmenekített villany-szerelő-bajusz, és mégis telitalálat. Ezen mindketten nevetnek egyet.

Nóra szeretné tőle megkérdezni, hogyan csinálja, mi a titka. Mire összeszedi bátorságát, a villamos a körútra ér. Az utcai lámpák fénye elhomályosítja a tükörképet. Becsukja szemét, erősen összeszorítja. Tenyerével Vasarely-képeket dörzsöl szemhéja belsejére. Nem akarja, hogy eltűnjön. Csak akkor veszi el kezét a szeme elől, mikor már nagyon zavarja, hogy nem tudja szemmel tartani értéktárgyait és az éjszakai hatos sokat próbált utazóközönségét.

Kinyitja szemét, oldalra sandít, és meglátja az ablakban bajusztalan önmagát. Így, arcszörzet nélkül, elkent szemfestékekkel a tükörkép kevésbé megnyerő jelenség. Rajta bizony meglát-szik, hogy három korsó sör is kikezdi. Tompa nézése és az arcán szétkent csillám alapján jobban illene egy idétlen gyerekmesé-be unikornispáztornak, mint ide, a fővárosi szombatéjszakába. Mikor észreveszi, hogy kabátját is félregombolta, inkább leszáll egy megállóval korábban. Gépies léptekkel indul meg, az ellen-tétes irányba, mint hazafelé kellene. Próbálja felidézni a tükör-képet, a belőle áradó vonzerőt. A körút kirakatait pásztázza, és közben bajusztalan arcát simogatja.

UGYANABBA A FOLYÓBA

Első ránézésre kiütésnek tűnt, vagy kezdődő pattanásnak. Csak tapintásra volt más, ahogy a tükör előtt állva végigsimított ujjjaival a halántékán. Nem olyan volt, mint egy zsírosan kitüremkedő pattanás, nem is olvadt úgy egybe a bőrével. Miután kicsit megdörzsölte, kibukott valami a felső hámrétegek alól. Megnyomta két oldalról, grízes anyag helyett viszont mintha egy zsebkendő csücskét csippentette volna össze körmei végével. De ha nem is zsebkendő, anyaga felől mindenesetre megbizonyosodott: textil volt.

Miután kiderült, hogy nem pattanásról van szó, más technikát választott. Hüvelykujja és mutatóujja közé csípte a textil végét, és meghúzta, mintha egy hosszú szőrszálát akart volna kitépni, ami illetlen helyen nő. Ez hatásosnak bizonyult, a zsebkendőből már egy jelentősebb rész bukott elő. Úgy érezte azonban, jobb, ha nem rángatja erőszakosan. Mutatóujja köré tekerte a már kint levő textilt, és felkészülve a fizikai fájdalomra, óvatosan elkezdte húzni. Meglehető módon nem érzett fájdalmat, leszámítva az enyhe hányingert, ahogy a halántékán táguló lyukat nézte. Félt, hogy a seb kitágul, vérezni kezd, de az csak annyira tágult, hogy a zsebkendő kibújjon egészen addig a pontig, ahol egy konyharuhával volt összecsomóztatva. Miután a csomó kibukott, a rés újra rászorított a konyharuhára.

A seb tehát nem vérzett, a zsebkendő viszont véres volt. Nem friss vér volt rajta, a piszkos anyag gyűrődéseibe alvadt vérdarabkák ragadtak, amiket nem ivott be az anyag, és csomókban rászáradt. Ugyanilyen piszkos volt a konyharuha és az utána következő zsebkendők is, kettő darab. A második a véren túl már inkább zöldessárgás anyagtól, feltehetőleg gennyből volt piszkos. Ezután egy kendő és még egy zsebkendő következett. A csomóknál kicsit erőteljesebben kellett húzni a köteget. Fájdalmat még mindig nem érzett, csak ijesztő volt, ahogy a csomók után újra és újra szűkebbre cuppan a nyílás, hogy aztán ismét kitáguljon. A genny egyre világosabb lett, úgy gyanította, azért, mert ezek a textíliák már közelebb lehetnek a góchoz.

A kendő utáni zsebkendő végén nem volt csomó. A végére ért. Ahogy kihúzta a zsebkendőt, a nyílás teljesen összezárult a halántékán, csak egy kis pont mutatta helyét, más talán észre sem veszi, csak ő tudta, hol kell keresni. Megnyomta a pontot, de nem érzett semmit. Úgy összességében nem érzett semmit, a feje könnyű volt, kellemes fáradtság áradt szét tagjaiban. A rongyokat a kádba dobálta. Leült, majd hanyatt dőlt, jólesett neki a kemény, hideg csempén kinyújtózni. Elaludt.

Nem kelt fel arra sem, hogy a fürdőszoba ablakából az arcára tűz a nap. Pont az ébresztette fel, mikor a jólesően melengető reggeli napsugár tovább vándorolt, és árnyékba került az arca. Kipihenten ébredt, meg se érezte, hogy egész éjszaka a hideg fürdőszobapadlón feküdt. Nem kelt fel rögtön, jóízűeket nyújtózott, oldalra fordult és a rongyszőnyeg bojtjaival játszott.

Amikor felállt, és meglátta kisimult arcát, amiről eltűntek a ráncok, előntötte a tettvágy. Lavórba tette a rongyokat. A kádba súrolóport hintett és szivaccsal alaposan átdörzsölte a zománcot. A rongyokat először folyóvíz alatt mosta ki. Kioldotta a csomókat, és külön-külön a csap alá tartotta őket. Mosóporos forró vízben, majd öblítővel áztatott. Gondosan kicsavarta a mosást, kivitte az udvarra, a szárítókötélre teregette őket, és ledőlt a nyugágyra. A szomszéd kertből fűnyíró zaja hallatszott. Újra elaludt. Mire felébredt, a ruhák már szárazak voltak.

Míg a vasaló felmelegedett, egyenként átvizsgálta a konyharuhát, a kendőt és a zsebkendőket, nem maradtak-e koszosak. Patyolat tiszták voltak. Vasalás közben azon gondolkodott, vajon emlékszik-e a pontos sorrendre, hogyan húzta ki a rongyokat. A zsebkendőkkel volt gondban, mert azokból több is volt, és hát minden zsebkendő egyforma, ráadásul a vér miatt mintájukat se látta. Aztán megnyugtatta magát, hogy talán nem jelent gondot, ha nem tartja a pontos sorrendet. Gondosan összecsomóztta őket abban a rendben, amelyik mellett végül döntött, és beállt a fürdőszobai tükör elé.

Ügyeskednie kellett egy ideig. A gyomra megint kavargott, ahogy körmével felpiszkálta a sebet, de végül sikerült felfeszítenie annyira, hogy az első zsebkendő csücskét beledugja. Pusztá kezével viszont elég ügyetlenül nyomogatta a zsebkendőt befelé. Felkapta a tükör előtti polcra a fogkeféjét, és annak nyelével adagolta a hátralévő köteget. Mikor úgy érezte, túl száraz az anyag, lötykölt rá egy kis vizet a csapból. Így egész ügyesen ment a dolog, csak a csomóknál kellett kicsit erősebben rányomni a fogkefe végével. Ijesztő, ugyanakkor lenyűgöző is volt, ahogy egyre fogy a köteg, tűnik el a fejében. Az utolsó zsebkendő után újra bezárult a seb, szinte összeforrt. A biztonság kedvéért lefertőtlenítette, és tett egy sebtapaszt az apró pontra. Elnézegette magát a tükörben. Elégedett volt a látvánnyal, a jól végzett munka örömeivel mosolygott tükörképére. Fiatalabbnak, vidámabbnak látta magát.

Kiment a fürdőszobából, az órára nézett. Úgy belemerült a műveletbe, észre sem vette, hogy fél napja ráment. Leült az íróasztalhoz és nekiveselkedett a munkának, hogy behozza lemaradását.